

ΩΡΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς αἰθούσης τῶν διαγωνισμῶν φαίνεται θολὰ κι ἀπόμακρα. Θολὰ, γιατί δὲν μπορῶ νὰ τὸν διακρίνω μέσα ἀπ' τὰ ἰδρωμένα — σὰν ἀπ' τὴν ἀγωνία τῶν ἐξεταζομένων — παράθυρα. Ἀπόμακρα, γιατί δὲν μπορῶ νὰ τὸν πλησιάσω, νὰ τὸν χωρέσω ὅλον στὴν ψυχὴ μου. Γιατὶ ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἄδεια αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ μόνο τὸ ὑπολογιστικὸ μυαλὸ δουλεύει. Δουλεύει, κατεργάζεται, προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ, νὰ γράψῃ.

Ἡ αἰθουσα εἶναι πελώρια καὶ κρύα παρὰ τὴν πλούσια θέρμανσί της. Εἶναι γεμάτη ἀπὸ πρόσωπα προῶως αὐλακωμένα μὲ ρυτίδες, μὲ κούτελα ζαρωμένα, μάγουλα χλωμὰ καὶ μάτια μισοκλεισμένα, ἀφημένα στὴν προσπᾶθεια, στὴν προσπᾶθεια τοῦ μυαλοῦ νὰ θυμηθῆ καὶ νὰ γράψῃ στὸ ἄσπρο χαρτί, πού εἶναι μπροστὰ του.

Σηκώνω τὸ κεφάλι κουρασμένη. Τὰ θέματα ἔχουν πλέον δοθῆ, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐξετάζω ἀκόμη. Φοβᾶμαι αὐτὴ τὴ στιγμή. Φοβᾶμαι νὰ ἰδῶ τὶ μὲ περιμένει. Κοιτάζω ὁμως γύρω τοὺς συμμαθητάς μου. Τὶ συμπέρασμα νὰ βγάλω. Ἄλλοι χαμογελοῦν, ἄλλοι σκέπτονται, λίγοι ἄρχισαν νὰ γράφουν κι ἄλλοι φαίνονται τρομαγμένοι. Ἐδῶ μέσα αὐτὴν τὴν ὥρα, ὁ χρόνος ἔχει σταματήσει, ἡ γῆ ἔπαψε νὰ κινεῖται καὶ κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ — αἰδύναμη καὶ ἄστατη — στράφηκε στὸ Θεό της γιὰ βοήθεια.

Ἔωρες τῶν διαγωνισμῶν, τῶν ἐξετάσεων, σημαίνει ὥρες ἀγωνίας, ὥρες πού κάθε παιδί, κάθε ἄνθρωπος, ψάχνει νὰ βρῆ μέσα του καὶ ξεθάφτει κάθε τι ξεχασμένο. Ἔωρες, πού ψάχνει κανεὶς νὰ βρῆ τὸν πεθαιμένο μέσα του Θεό, νὰ νιώσῃ μιὰ δύναμι πάνω ἀπ' αὐτόν, πού θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ προχωρήσῃ. Μεγάλη δοκιμασία μιὰ ἐξέτασις, ὅποιου εἴδους κι ἂν εἶναι αὐτή. Δοκιμάζεται ἡ ἀντοχή σου, ἡ ὑπερηφάνειά σου, ὁ κρυμμένος μέσα σου ἄνθρωπος, πού ἐξωπικεύεται ἄθελά σου.

Στρέφομαι πρὸς τοὺς ἐπιτηρητὰς καθηγητάς. Ἄνθρωποι, χωρὶς κατανόησι; Χωρὶς καρδιά; Φταῖνε αὐτοὶ γιὰ ὅλα; Παιὸς μπορεῖ νὰ κρίνῃ δίκαια αὐτὴν τὴν στιγμή; Καὶ ποιὰ; Γράφω γρήγορα προσπαθώντας νὰ βγῶ ἔξω, ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορότερα. Δὲν μπορῶ πλέον νὰ μείνω σ' αὐτὴν τὴν αἰθουσα. Θέλω νὰ τελειώσω. Ὅταν κάποιος εἶναι δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ του — ἔστω καὶ γιὰ λίγο — τὴ λέει σιχαμένη καὶ ψεύτρα. Αὐτὸ κάνω κι ἐγὼ τώρα. Ξέρω ὁμως, πὼς ἂν ὁ βαθμὸς μου εἶναι καλός, αὐτὴ ἡ ἴδια ψεύτρα καὶ σιχαμένη ζωὴ, θὰ γίνῃ ὠραία καὶ ἀληθινή.

Ἐξω ἔχει βγῆ ἥλιος κι ὁ κόσμος ρόδισε. Τὸ σκουλήκι μέσα μου ἔγινε πεταλούδα. Ἐδωσα τὴν κόλα καὶ βγῆκα ἔξω τρέχοντας νὰ χαρῶ τὸν ἥλιο καὶ τὴ ζωὴ, μακριὰ ἀπ' τὴν κρύα, μεγάλη αἰθουσα, πού τόσες πίκρες ἀλλὰ τόσες εὐτυχίες ἔχει φιλοξενήσει.